

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Z. B.**, zast. JUDr. Vladimírem Hamplem, advokátem se sídlem v Novém Jičíně, Havlíčkova 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem tř. 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2009, č. j. MSK 17972/2009, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2009, č. j. 58 Ca 17/2009 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Hampla, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho výše specifikované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín ze dne 8. 12. 2008, č. j. OSD 81554/2008 Ha, a toto napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „přestupkový zákon"). Toho se měl dopustit tím, že dne 23. 8. 2008 zaslal ze svého mobilního telefonu M.P. obtěžující a pohoršující krátkou textovou zprávu (SMS): „*...vzpomínáš, jak sis roztáhla nohy*

a udělala sis orgasmus rukou a chtěla jsi, abych se na tebe díval. Už nikdy jsem nic takového neviděl, ukážeš mi to znovu? L. by to chtěl taky vidět, dívali bychom se spolu.“ Tuto zprávu četla i matka M.P., která měla zapůjčený její mobilní telefon. Uvedeným počínáním žalobce úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Dále bylo vysloveno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, že dne 27. 8. 2008 v 16:10 hodin žalobce telefonicky obtěžoval M. P. a dožadoval se její pozornosti, přestože mu oznámila, že se právě nachází na policejní stanici a toto obtěžování zde oznámí. Tím také úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 přestupkového zákona pokuta ve výši 1000 Kč. Vedle toho bylo rovněž vysloveno, že správní řízení vedené proti obviněnému pro spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 7. 2008 v blíže nezjištěnou hodinu v Novém Jičíně na ul. Bohuslava Martinů před prodejnou Kaufland vyhrožoval M. P., že si to s ní vyřídí, jestliže se s ním jeho současná přítelkyně rozejde, dále se jí stavěl do cesty, vyhrožoval jí a sdělil jí, že by ji rád „*ošukal*“, a po odchodu M. P. dále pronášel na její adresu výhružky, se zastavuje podle § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, jelikož spáchání popsaného skutku nebylo žalobci prokázáno.

Rozsudek krajského soudu vycházel z toho, že zasláním shora citované SMS s lascivně vulgárním obsahem – v kontextu skutečnosti, že odesílatel a příjemce zprávy jsou bývalí partneři, jejichž současné vztahy nejsou dobré – naplnil žalobce skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití. Zároveň však krajský soud přisvědčil žalobní námitce, že nelze bez dalšího ve shora zmíněném telefonátu žalobce ze dne 27. 8. 2008 spatřovat jiné hrubé jednání ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Samotná skutečnost, že stěžovatel M. P. zavolal, byť tomu předcházelo o několik dní předtím popsané jiné hrubé jednání, nelze samostatně považovat za hrubé jednání podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Žádný ze správních orgánů neuvedl, jak konkrétně uvedený telefonát naplnil znaky hrubého jednání, přestože v tomto směru žalobce argumentoval v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Proto krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítá tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu. Vedle toho však, ač to stěžovatel výslovně neuvádí, obsahuje kasační stížnost ve skutečnosti také důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tam, kde polemizuje s krajským soudem, že jednání žalobce – předmětný telefonát – naplnilo skutkovou podstatu přestupku a že z žalobou napadeného rozhodnutí to je zcela patrné). Kasační stížnost tedy také podává z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel ve smyslu písm. a) shora citovaného ustanovení především namítá, že nebyla správně posouzena právní otázka, zda výše uvedeným telefonátem byla naplněna skutková podstata přestupku proti občanskému soužití a zda je tato skutečnost v rozhodnutí stěžovatele řádně odůvodněna. Podotýká, že krajský soud měl předmětný telefonát zařadit do kontextu předchozích jednání žalobce. Je totiž zjevné, že nešlo o

jednání samostatná, ale o jednání úzce související a zasahující do právem chráněných zájmů na ochraně občanského soužití. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že žalobce se vůči M. P. dopustil více hrubých jednání – jednak pohoršující krátké textové zprávy, dále telefonátu ze dne 27. 8. 2008. Ten sice nebyl po obsahové stránce pohoršující, subjektivně se jím ale M. P. cítila být obtěžována, ostatně i sám žalobce připustil nevhodnost svých jednání. Stěžovatel také poukazuje na fakt, že další jednání žalobce, byť se je pro absenci svědků nepodařilo prokázat (jednání ze dne 31. 7. 2008), mělo opět charakter jiného hrubého jednání. Ne nepodstatným – a do celého kontextu jednání žalobce vůči M. P. zapadajícím – faktem je, že pro jiná hrubá jednání je žalobce stíhán pro trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon.

Stěžovatel připomíná závěry krajského soudu, který připouští možnost, že se v případě žalobce mohlo jednat o spáchání přestupku pokračujícího, u něhož je nutno splnit několik podmínek – dílčí útoky musí vykazovat blízkou souvislost v předmětu útoku, musí být spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, musí být dána i blízká časová souvislost a všechny musejí být spojeny jednotným záměrem pachatele. V daném případě však všechny tyto podmínky byly naplněny. Výtka krajského soudu, že z rozhodnutí napadeného žalobou není zřejmé naplnění vposled uváděné podmínky, nemůže obstát dle názoru stěžovatele kvůli tomu, že na str. 3 odst. 1 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že druhostupňový správní orgán se plně ztotožňuje s prvostupňovým rozhodnutím a v dalším na ně odkazuje. V něm je (str. 3 odst. 6) popsáno, jak bylo inkriminované jednání žalobce obtěžující a totéž obsahuje i příkaz správního orgánu prvního stupně v dané věci, ze dne 1. 10. 2008, č. j. OSD 67048/2008 Ha.

Podle písm. § 103 odst. 1 písm. d) o. s. ř. namítá stěžovatel, že krajský soud nevyhodnotil ve svém rozsudku vůbec to, proč nelze předmětný telefonát považovat za hrubé jednání. Závěry krajského soudu v tomto směru nejsou odůvodněny.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvádí, že se předně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Nad tento rámec zásadně nesouhlasí s kasační stížností tam, kde stěžovatel k tíži žalobce poukazuje na to, že žalobce se dopustil vůči M. P. dalšího hrubého jednání, ačkoliv to nebylo prokázáno a řízení bylo zastaveno. Tato skutečnost nesmí být počítána k tíži žalobce.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jménem stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s potřebným vzděláním a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Dále se zdejší soud zabýval námitkami proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např.

rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Žádnou ze zmíněných vad však rozsudek krajského soudu stižen není a rovněž důvody, pro které krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, jsou z odůvodnění rozsudku jasně seznatelné. Závěr ohledně toho, proč nelze inkriminovaný telefonát považovat bez dalšího za hrubé jednání, krajský soud odůvodnil. Uvedl totiž, že za určitých okolností může obtěžování telefonáty být hrubým jednáním, ale musí jít vždy o stav objektivní. Je nutno přihlížet k okolnostem toho kterého případu a správní orgány musejí svá rozhodnutí přesvědčivě s odkazem na konkrétní okolnosti odůvodnit. Samostatný telefonát, ačkoliv mu předcházelo jiné hrubé jednání, sám o sobě naplněním skutkové podstaty být nemusí. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v daném případě však poukázalo pouze v obecné rovině na kontext celého jednání žalobce vůči M. P. V takovém případě však v souzené věci bylo napadené rozhodnutí dle krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podepírajících výrok o vině za přestupek proti občanskému soužití spáchaný předmětným telefonátem. Důvody, proč rozhodnutí krajský soud zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, tak jsou zcela jasně v rozsudku obsaženy a jsou plně srozumitelné. Se závěry krajského soudu ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám polemizuje. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Kasační soud nemůže stěžovateli přisvědčit ani tam, kde namítá, že krajský soud měl uvedený telefonát považovat za naplňující skutkovou podstatu přestupku, neboť hrubost jednání vyplývá z celého kontextu předchozích žalobcových činů vůči M. P. Podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona se přestupku dopustí ten, kdo *úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním*.

Jednání, jímž měla být naplněna citovaná skutková podstata, je telefonát ze dne 27. 8. 2008. K němu ze správního spisu v předmětné věci vyplynulo následující. V úředním záznamu sepsaném na Policii ČR dne 27. 8. 2008, který byl následně policií jako příloha k oznámení o přestupku zaslán příslušnému správnímu orgánu prvního stupně, paní M. P. uvedla, že jí v 16:10 hodin dne 27. 8. 2008 telefonoval žalobce, obtěžoval ji a dožadoval se její pozornosti. M. P. pak jako svědkyně během ústního jednání před správním orgánem dne 26. 11. 2008 uvedla, že dne 27. 8. 2008 byla na policii, přičemž jí v tu chvíli žalobce *„jedenkrát provolával telefonem“*. Na žalobcův dotaz stran tohoto telefonátu dodala, že přítomný příslušník policie jí řekl, ať hovor přijme. Začátek hovoru ovšem neslyšel, potom si však její aparát vzal do ruky. Co policista poté slyšel, svědkyně neví. Žalobce k tomu

během ústního jednání uvedl, že věděl o skutečnosti, že se M. P. nachází na policejní stanici. Telefonoval jí patrně jen jednou a chtěl po ní, aby mu *„dala pokoj"*. Tvrdila mu, že mu *„třináct let bude škodit"*. Nemyslí si, že by M. P. obtěžoval zbytečně, hovor nebyl bezdůvodný. Ve správním rozhodnutí prvního stupně není nikterak popsáno, jaký byl obsah telefonát. Z prostého konstatování, že žalobce M. P. telefonoval, když byla na policejní stanici, nelze dovodit, že takové jednání je hrubým jednáním ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona a narušuje občanské soužití. Je sice zjevné, že se žalobce takového jednání dopustil úmyslně (jak sám uvedl, věděl, že volá M. P. a věděl také, že se zrovna nachází na policejní stanici), jak požaduje citované ustanovení, avšak není již pravda, jak uvádí stěžovatel a jak je uvedeno v rozhodnutí orgánu prvního stupně, že sám žalobce přiznal to, že jde o hrubé jednání. Žalobce toliko přiznal nevhodnost zasílané SMS, nikoliv telefonátu. Ani druhostupňové správní rozhodnutí nikterak neosvětluje, čím byl uvedený telefonát hrubý. Zde je pouze uvedeno, že je nutno přihlédnout k celkovému kontextu jednání žalobce a k tomu, že M. P. sama subjektivně jednání za hrubé považovala.

Pojem *hrubé jednání* ovšem musí být vykládán objektivně. V opačném případě by totiž fakticky bylo pouze na subjektivní úvaze toho, vůči němuž bylo jednání zacíleno, zda se původce takového jednání dopustil přestupku. Ostatně sám stěžovatel ve svém zrušeném rozhodnutí uvedl, že *„musí jít o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle* ***obecného názoru a přesvědčení*** (zvýraznil NSS) *překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti). Hranice mezi nimi není ostrá. Určitým vodítkem pro posouzení, zda jednání je hrubé a má být postiženo jako přestupek, jsou jednání, která jsou pod písm. c) jako hrubá výslovně označena. Hrubým jednáním narušujícím občanské soužití je např. vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání, vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin."* Tento obecně velmi správně vymezený rámec však stěžovatel nikterak ve svém rozhodnutí neaplikoval na konkrétně projednávaný případ. Obsah telefonátu nebyl zjištěn (ani svědkyně P. jej neuváděla) a proto nemohl být vůbec učiněn závěr, že se žalobce v telefonu dopustil vyhrožování, pomlouvání, vydírání apod.

Nepostačí ani obecný poukaz na kontext, do něhož byl telefonát zasazen (v řízení by např. muselo být prokázáno, že žalobce v pravidelných krátkých intervalech, opakovaně, setrvale nebo vícekrát v nočních hodinách či v jiný nevhodný čas obtěžuje M P. telefonicky, např. voláním či prozváněním – pak by skutečně již nezáleželo na konkrétním obsahu hovoru; nic z toho však prokázáno nebylo – prokázán byl toliko jediný telefonní hovor a jedna SMS). Pokud by stěžovatel chtěl kontext rozvést, musel by tak učinit již ve svém rozhodnutí. M. P. sice opakované a dlouhodobé obtěžování ze strany žalobce tvrdila ve své výpovědi, ovšem žalovaný ji zjevně neuvěřil, neboť k tomuto jejímu tvrzení nezaměřil dokazování a nevycházel z něho jako z prokázaného. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti. Navíc námitky, které stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti uvádí, nejsou pádné. Naprosto nelze poukazovat na ostatní neprokázaná jednání. V přestupkovém řízení se nepodařilo prokázat, že žalobce M. P. dne 31. 7. 2008 před obchodním domem Kaufland na ul. Bohuslava Martinů v Novém Jičíně vyhrožoval,

stavěl se jí do cesty a slovně ji napadal. Řízení vedené pro podezření ze spáchání přestupku, kterého se žalobce měl uvedeným jednáním dopustit, bylo zastaveno. Nelze proto takové jednání přičítat žalobci k tíži. I v přestupkovém řízení – podobně jako v řízení trestním – platí presumpce neviny. Podle § 73 odst. 1 přestupkového zákona se na obviněného z přestupku *hledí, jako by byl nevinen, pokud jeho vina nebyla vyslovena pravomocným rozhodnutím*. V daném případě žádné takové rozhodnutí neexistuje, a proto není možné uvedené jednání žalobci přičítat jakkoliv k tíži. Nepodstatné je i tvrzení stěžovatele, že pro jiná hrubá jednání je žalobce stíhán pro trestný čin porušování domovní svobody. V tomto směru obsahuje soudní spis dokonce rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 4. 12. 2008, č. j. 4T 137/2008 - 61, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 25. 2. 2009, č. j. 68 To 21/2009 - 74, z nichž plyne, že byl žalobce shledán vinným z trestného činu porušování domovní svobody, za což mu byl udělen peněžitý trest. Tohoto trestného činu se ovšem žalobce nedopustil vůči M. P., nýbrž proti jiné osobě. Trestní případ také nemá s činem projednávaným v přestupkovém řízení žádnou spojitost a nelze na něj poukazovat ani kontextuálně. Konečně nelze přisvědčit stěžovateli, který namítá, že se mohlo jednat o přestupek pokračující a telefonát byl jeho dílčím útokem. I v takovém případě by totiž musel popsat tento útok s uvedením toho, jakým konkrétním způsobem byl proveden a jak konkrétně bylo jednání žalobce hrubé. Ani důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nebyly naplněny.

V daném případě zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud postupoval správně, zrušil-li rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost způsobenou nedostatkem důvodů. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

Stěžovatel tedy v dalším správním řízení, vázán právním názorem krajského soudu, musí odstranit vady spočívající v neprokázání naplnění skutkové podstaty rozhodného přestupku telefonátem uskutečněným dne 27. 8. 2008. Pokud se mu to nepodaří, pak je třeba, aby znovu uvážil, zda samotné zaslání předmětné textové zprávy poškozené dne 23. 8. 2008 postačuje z hlediska naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Zmíněná skutková podstata je totiž založena na existenci "hrubého jednání". Je tedy věcí podrobného zdůvodnění, zda jediná textová zpráva daného obsahu může postačovat z hlediska naplnění této skutkové podstaty. Při tomto hodnocení je nutno zvažovat např. konkrétní zvolenou formulaci slov, vztah mezi žalobcem a poškozenou, způsob jejich dřívější vzájemné komunikace apod. Je tak třeba poněkud objektivizovat to, zda se skutečně o "hrubé jednání" ve smyslu přestupkového zákona jednalo či nikoliv; v tomto směru nemůže postačovat subjektivní vnímání textové zprávy poškozenou a ani to, že ji četla její matka. K tomu je třeba připomenout, že krajský soud sice označil za nerozhodné z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku, že zprávu četla matka poškozené, ovšem pominul, že tuto skutečnost správní orgán I. stupně učinil součástí výroku, tedy součástí popisu jednání, jímž měl být přestupek spáchán. Jelikož však tímto směrem pochopitelně nesměřují kasační námitky, nemůže zdejší soud k této otázce formulovat konkrétní právní závěry a toliko upozorňuje, že v zájmu řádného průběhu a výsledku dalšího správního řízení je třeba mít tyto skutečnosti rovněž na zřeteli.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem. Byly tvořeny odměnou za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a paušálem 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu nebyl přiznán (ostatně žalobce jej ani přiznat výslovně nepožadoval), neboť advokát žalobce věc převzal již v žalobním řízení. Celkem je tedy stěžovatel povinen žalobci zaplatit 2400 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu